

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא

בדף היומי

גיטין דף נ"ח למסקנא

דף נ"ח ע"א

א. ארבעים סאה קצוצי תפילין של יד נמצאו בראשי הרוגי ביתר, ושל ראש היו שלש קופות של ארבעים סאה (וי"א ארבעים קופות של שלש סאין). כי תפילין של ראש גדולים שלש פעמים מתפילין של יד, שבתים חלוקים הם לכל פרשה ופרשה.

ב. ארבעה קבין מוח נמצאו על אבן אחת בחורבן בית ראשון, וי"א תשעה.

ג. משקל שני סלעים 'פז' ירדו לעולם, אחת ברומי והשניה בכל העולם.

ד. בני ציון היקרים המסולאים בפז, שהיו מגנין את הפז ביופיין

ה. 'גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת' – כגון מה שהיו רומאים קושרים את בני ישראל ברגלי מטתם שיתעברו נשותיהם כנגדן.

ו. ארבע מאות בתי כנסיות היו בכרך ביתר, ובכל אחת היו ארבע מאות מלמדי תינוקות, וכל אחד היו לפניו ארבע מאות תינוקות של בית רבן. כשנכנס האויב לשם, דקרו אותם בחוטריהן, וכשגבר אויב ולכדום כרכום בספריהם והציתום באש.

ז. מעשה בתינוק שהיה בבית האסורים, ושאלו רבי יהושע בן חנניא מי נתן למשיסה יעקב וכו', והשיב הלא ה' זו חטאנו וכו', אמר מובטחני שמורה הוראה בישראל, ופדאו בממון הרבה, לא היו ימים מועטין עד שהורה הוראה בישראל, והוא רבי ישמעאל בן אלישע.

ח. מעשה בבנו ובבתו של ר' ישמעאל בן אלישע שנשבו לשני אדונים, לימים נזדווגו שניהם והשיאום כדי לחלק הוולדות, ישבו ובכו כל הלילה, כשעלה השחר הכירו זה את זה וגעו בבכיה זה על זה עד שיצאה נשמתן.

ט. 'כי פתאום יבא השודד עלינו' – עליך לא נאמר אלא עלינו, כביכול עלי ועליך. כמעשה בבתו של כהן גדול שהפשיטה וכו', נתפלשה באפר ואמרה: רבונו של עולם אם עלינו לא חסת על קדושת שמך הגבור לא תחוס?

י. מעשה באדם שנתן עיניו באשת רבו, כשהוצרך ללוות אמר לו שלח אשתי אצלך ולא החזירה, ונתן לו עצה שיגרשנה לפי שהתינוקות נתעללו בה, והלוה לו על כתובתה, ונשאה. הגיע זמן ולא פרעו, אמר לו שישמשנו בחובו, והיו הם יושבים ואוכלים ושותין, והוא עומד ומשקה עליהם ודמעות נושרות מעיניו ונפלות בכוסיהן, ועל אותה שעה נתחתם גזר דין. וי"א על איסור אשת איש.

דף נ"ח ע"ב

א. לקח מן הסיקריקון וחזר ולקח מן הבעלים, אם קנה ממנו בחזקה, שאמר לו לך חזק וקני, מקחו בטל, כי יכול לומר השני נוח לי. ואם כתב לו שטר, י"א שקנה, שלא היה כותב שטר אם לא גמר בדעתו להקנות, וי"א שלא קנה, ואם כתב לו אחריות קנה.

ב. לקח מן הסיקריקון, ואכלה שלש שנים בפני בעלים, וטוען קניתי ממך (שנתתי לך רביע כתקנת בית דין), נאמן. ואם לא טען כלום ומכרה לאחר, או שמת והורישה לבניו, י"א שטוענין ללוקח ולירש שקנאה, וי"א שאין טוענים להם.

ג. גוי הבא על ישראל מחמת חוב, או מחמת 'אנפרות' שהוא גזל בעלמא, אבל אין בידו להרגו, אין בו דין סיקריקון. ולפיכך, מי שקנאה ממנו מחזירה לבעלים חנם גם אם שהתה ביד הגוי שנים עשר חודש.

ד. הלוקח מגוי שגזל שדה מישראל בבבל, אין צריך להחזירה לבעלים, מאחר שהיה יכול לתבעו בבית משפט שלהם ולא תבעו, וודאי מחל לו.

ה. יש מקומות שהמלך היה פוסק מס על כל בקעה לתת כך וכך לשנה, ובני הבקעה מחלקין ביניהם וכל אחד נותן מס לפי חלקו המגיעו, ואחד מהם מעבירו לגבאי המלך. וכשהלך אחד מבני השדות לדרכו, הגבאי תובע מבני הבקעה כל המס שלם. ולפיכך היו נותנים לאחד לפרוע המס בשביל חלק הבעלים שהלך, הוא אוכל מן הפירות. ואם הקדים ונתן מס לכמה שנים וחזרו הבעלים, הבעלים אוכלים את הפירות והוא הפסיד את מעותיו.

ו. הלוקח מן הסיקריקון נותן לבעלים רביע, ויד בעלים על העליונה, אם רצה נוטל קרקע ואם רצה נוטל מעות. י"א שאם נותן מעות יתן רביע ממה שנתן לגוי, ואם נתן קרקע יתן חמישית הקרקע (עיינין רש"י), כי הגוי מוכר שוה חמש בארבעה. וי"א שאם נותן מעות יתן שליש ממה שנתן לגוי, ואם משלם לו בקרקע יתן רביעית הקרקע, כי הגוי מוכר שוה ארבעה בשלשה.

*****

לומד יקרו! אם לדעתך יש טעות בחומר, שגיאת כתיב, או כל הערה אחרת, לטובת הכלל, דווח למערכת באמצעות שליחת דואר לכתובת:

7600235@gmail.com יש לציין מסכת, דף, ועמוד. © כל הזכויות שמורות למערכת "הדף היומי למסקנא". אין להפיץ ו/או לעשות

כל שימוש מסחרי בחומר. להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@gmail.com